

Paulo
Coelho

LIKE THE
FLOWING RIVER

ගලා යන හදිස සේ

පරිවර්තනය
මහේෂී වීරකෝන්

ත්‍රිමාණ ප්‍රකාශන (පෞද්ගලික) සමාගම

ප්‍රස්තාවනාව

පහළොස් වැනි විශේෂ දී, මම අම්මාට මෙසේ කීවෙමි:
“මම මගේ අභිනියුක්තිය හොයාගන්නා. මට ලේඛකයෙක් වෙන්න ඕනේ”

“වස්තුවේ,” ඔ දුකෙන් පිළිතුරු දුන්නා ය. “ඔයාගේ තාත්තා ඉංජිනේරුවෙක්. එයා ලෝකෙ ගැන බොහොම පැහැදිලි දැක්මක් තියෙන, සිහි බුද්ධිය ඇති, තාර්කික මිනිසෙක්. ඔයා ඇත්තට ම දන්නව ද ලේඛකයෙක් වෙනවා කියන්නේ මොකක් ද කියලා?”

“පොත් ලියන කෙනෙක් වෙන එක නේ.”

“දොස්තර කෙනෙක් වෙන ඔයාගේ මාමා හරොල්දෝන් පොත් ලියනවා. කීපයක් පළ කරලා පවා තියෙනවා. ඔයා ඉංජිනේරු විෂය ඉගෙනගත්තොත් ඔයාට හැම වෙලාවෙ ම ඔයාගේ විවේක කාලෙ දී පොත් ලියන්න පුළුවන්.”

“නෑ අම්මේ. මට ඕනේ ලේඛකයෙක් වෙන්න. පොත් ලියන ඉංජිනේරුවෙක් වෙන්න නෙවෙයි.”

“හොඳයි, ඔයාට කවදාවත් ලේඛකයෙක් මුණගැහිලා තියෙනව ද? ඔයා කවදාවත් ලේඛකයෙක් දැකලා තියෙනව ද?”

“කවදාවත් නෑ. පින්තුරවල විතර යි.”

“ඉතින් ඇත්තට ම ඒ මොකක් ද කියලා නො දැන ඔයා කොහොම ද ලේඛකයෙක් වෙන්නේ?”

අම්මාගේ ප්‍රශ්නයට පිළිතුරු දෙනු වස් සමීක්ෂණයක් කිරීමට මම තීරණය කළෙමි. එක්දහස් නවසිය හැට ගණන්වල මුල ලේඛකයකු වීම යනු කුමක් දැයි යන්න ගැන මා උගත්තේ මෙය යි:

(අ) ලේඛකයෙක් හැම විට ම උපැස් යුවළක් පලඳින අතර කිසි විටෙකත් හිස නො පිරයි. සිය කාලයෙන් අඩක් ම සියලු දේ ගැන තරහෙන් සිටින ඔහු අතර අනෙක් අඩ ගත කරන්නේ විත්ත පීඩාවෙනි. ජීවිතයෙන් වැඩි කාලයක් හෙතෙම තැබෑරුම්වලට වී, හිස කෙස් අවුල් කරගත්, උපැස්

පැළඳි අනෙකුත් ලේඛකයන් සමඟ වාද විවාද කරමින් ගත කරයි. හේ ඉතා ගැඹුරු දේවල් කියයි. සිය ඊළඟ නවකතාව සඳහා ඔහුට හැම විට ම පුදුම සහගත අදහස් ඇති අතර තමා පළ කර ඇති කෘති ඔහුට පෙනෙන්නට බැරි ය.

(ආ) කිසි විටෙක තමාගේ ම පරම්පරාව විසින් වටහාගැනීමට ලක් නොවීමේ යුතුකමක් සහ වගකීමක් ලේඛකයකුට ඇත. තමා අවිශිෂ්ට යුගයක ඉපදී ඇති බව එතරම් ම නිසැක බැවින්, වටහාගැනීමට ලක් වීම යන්නෙන් කියැවෙන්නේ තමා මහා ප්‍රාඥයකු ලෙස හඳුන්වාගැනීමේ අවස්ථාව සඳහට ම අහිමි වීම ලෙස හෙතෙම විශ්වාස කරයි. ලේඛකයෙක් එක ම වාක්‍යය බොහෝ වතාවක් නැවත නැවත ලියමින් නැවත නැවත සංශෝධනය කරයි. සාමාන්‍ය මිනිසකුගේ වාක්කෝෂය සැදී ඇත්තේ වචන තුන්දහසකින් පමණ ය. සැබෑ ලේඛකයෙක් මේ එකඳු වදනක් වත් කිසි විටෙක භාවිත නො කරයි. මන්ද යත්, ශබ්දකෝෂයේ තවත් වචන එක් ලක්ෂ අසූ නවදාහක් තිබෙයි. හැරත් හෙතෙම සාමාන්‍ය මිනිසකු නො වේ.

(ඇ) ලේඛකයකු කියන්නට උත්සාහ දරන්නේ මොනවා දැයි වටහාගත හැක්කේ අනෙකුත් ලේඛකයන්ට ම පමණි. එසේ වුව ද, හොර රහසින් හේ අනෙකුත් සියලු ම ලේඛකයන්ට වෙර කරයි. මන්ද යත්, ඔවුන් සියලු දෙනා ම සියවස් ගණනක් පුරා සාහිත්‍ය ඉතිහාසය විසින් ඉතිරි කළ එක ම පුරප්පාඩු සඳහා එකිනෙකාට වෙට්ටු දමමින් තරග කරනා බැවිනි. ඉතින් ලේඛකයා සහ ඔහුගේ සමානයෝ වඩාත් ම සංකීර්ණ පොත සඳහා වන ත්‍යාගය වෙනුවෙන් තරග කරති: ත්‍යාගය දිනාගන්නා පොත, කියවීමට අසීරු බවට පත්වන්නට හැකි වූ පොත වනු ඇති.

(ඈ) “ලක්ෂණ මීමංසාව,” “ඥාන මීමංසාව,” “නව කොන්ක්‍රීට්වාදය” වැනි තැනි ගැන්වෙන සුලු නම් ඇති දේවල් පිළිබඳ ලේඛකයකුට වැටහෙයි. කවුරුත් හෝ කම්පනයට පත් කරන්නට අවැසි වූ විට, හෙතෙම මෙවන් දෙයක් කියයි: “අයිනස්ටයින් මහ මෝඩයෙක්,” නැති නම්, “ටෝල්ස්ටෝයි තමයි බුරුගුවා පන්නියේ විකටයා.” සියලු දෙනා සිත් වේදනාවට

පත් වන නමුත්, ඔවුහු ගොස්, සාපේක්ෂතාවාදය බොරුවක් බවත් ටෝල්ස්ටෝයි රුසියානු රදළ පැළැන්තියේ ආරක්ෂකයා බවත් අනෙක් මිනිසුන්ට කියති.

(ඉ) ගැහැනියක වසඟයට ගන්නට උත්සාහ දරද්දී, ලේඛකයෙකු මෙසේ කියයි: "මම ලේඛකයෙක්." එසේ කියා හෙතෙම අත් පිස්නාවක කවියක් කුරුටු ගායි; එය හැම විට ම වැඩ කරයි.

(ඊ) ඔහුගේ විසල් සංස්කෘතිය සැලකීමේ දී, ලේඛකයකුට හැම විට ම සාහිත්‍ය විචාරකයෙකු ලෙස වැඩ සොයාගත හැකි වෙයි. ඒ භූමිකාවේදී ඔහුට සිය මිතුරන්ගේ පොත් ගැන ලියා ඔහුගේ පරිත්‍යාගශීලීත්වය පෙන්විය හැකි ය. එවන් සමාලෝචනවලින් අඩක් සැදී ඇත්තේ විදෙස් කතුවරුන්ගේ උපුටනවලිනි, අනෙක් අඩ වාක්‍ය විශ්ලේෂණය කිරීමෙනි. එහි දී හැම විට ම හේ "ඥාන විභාගී ලොප් කිරීමක්" නැති නම් "ජීවිත දැක්මේ ඒකාබද්ධ ද්විමානයක්" වැනි ප්‍රකාශ භාවිතයට ගනී. සමාලෝචනය කියවන කවරකු වුවත් මෙසේ කියනු ඇති; "කොයි තරම් සාරවත් මිනිහෙක් ද" ඥාන විභාගී ලොප් වීම සිදු වෙද්දී තවදුරටත් කෘතිය කියවාගෙන යන්නේ කෙසේ දැයි තමා නොදැන ඉන්නට හැකි ය යන බියෙන් පාඨකයා පොත මිලදීගන්නේ නැත.

(උ) ඒ මොහොතේ දී ඔහු කියවමින් ඉන්නේ මොනවා දැයි කියන්නට ආරාධනා කළ විට ලේඛකයෙක් හැම විට ම මින් පෙර කිසිවකු අසා නැති පොතක් ගැන සඳහන් කරයි.

(ඌ) ලේඛකයෙකුගේ සහ ඔහුගේ සමානයන්ගේ ඒකමතික ප්‍රසාදය අවුළුවන එක ම එක පොතක් පමණක් ඇත; ජේම්ස් ජොයිස්ගේ Ulysses. කිසිදු ලේඛකයෙකු ඒ ගැන නරකක් නො කියයි. එහෙත් ඒ පොත කුමක් පිළිබඳ දැයි කවුරුත් හෝ විමසුව හොත්, ඔහුට එය පැහැදිලි කළ නොහැකි ය. ඇත්තට ම ඔහු එය කියවා ඇති දැයි එයින් කෙනකුට සැකයක් පැන නැඟී.

මේ සියලු තොරතුරුවලින් සන්නද්ධ ව නැවතත් අම්මා වෙත ගිය මම ලේඛකයෙක් යනු කවරෙක් දැයි හරියට ම පැහැදිලි කළෙමි. ඇය මඳක් පුදුමයට පත් වූවා ය.

“ඉංජිනේරුවෙක් වෙන එක වඩා ලේසි වෙයි” ඔ කීවා ය. “ඇරත්, ඔයා කණ්ණාඩි දාන්නෙ නෑ නේ.”

කෙසේ වුවත් ඒ වෙද්දීත් මට අවුල් වූ කොණ්ඩයක්, මගේ සාක්කුවේ ගවුලොයිසස් පැකැට්ටුවක්, කිහිල්ලේ ගසාගත් නාට්‍ය පිටපතක් (“වේදිකාව මත මා දුටු පිස්සු ම දේ” ලෙස විචාරකයකු විසින් විස්තර කර තිබූ The Limits of Resistance නාට්‍ය පිටපත) තිබිණි. මා හේගල් අධ්‍යයනය කරමින් සිටි අතර කුමන විදියකින් හෝ Ulysses කියවීමට ද මම අදිටන් කරගෙන හුන්නෙමි. ඉන්පසු රොක් ගායකයෙකු පැමිණ ඔහුගේ ගීත සඳහා වදන් ලියාදෙන්නැයි මගෙන් ඉල්ලුවේ ය. අමරණීයත්වය සොයා යෑමෙන් ආපසු හැරුණු මම නැවත වතාවක් සාමාන්‍ය මිනිසුන් මෙන් ඒ එක ම මාවතේ පිය නගන්නට පටන්ගතිමි.

බොහෝ ස්ථානවලට මා කැටුව ගිය මේ මාවත නිසා මට බර්ටෝල්ට් බ්‍රෙෂ්ට් කියූ හැටියට සපත්තු මාරු කරනවාට වඩා වැඩියෙන් රටවල් මාරු කරන්නට සිදු වූයේ ය. මෙහි එන පිටුවල අඩංගු වන්නේ මගේ ම අත්දැකීම්වලින් කිහිපයක්, වෙනත් මිනිසුන් මට කියූ කතාන්දර සහ, මගේ ජීවන නදියේ යම් ස්ථානවල සැරිසරද්දී මා සිතට නැඟුණු සිතුවිලි ය.

ලොව පුරා නොයෙක් පුවත්පත්වල පළ වී ඇති මේ කතා සහ ලිපි මගේ පාඨකයන්ගේ ඉල්ලීම මත මෙසේ එකතු කොට ඇත.

ඇඹරුම්හලේ දිනයක්

මේ මොහොතේ දී මගේ ජීවිතය “බොහෝ දෙනකු”, “කිහිප දෙනකු” සහ “කිසිවකු නැත්තාක් මෙන්” යනුවෙන් එකිනෙකට වෙනස් වූ සංවලන තුනකින් සැදී සංගීත සංධිවනියකි: මේ එක් එක් සංවලන වසරේ මාස හතරක පමණ කාලයක් පුරා පවතී. එ මෙන් ම, එක් සුවිශේෂී මාසයක් තුළ බොහෝවිට මේ හැමෙක ම අඩු වැඩි වශයෙන් ඇති එනමුදු ඒවා කෙදින වත් එකිනෙක පැටලෙන්නේ නැත.

“බොහෝ දෙනකු” සමඟ මා ගැවසෙන්නේ මහජනයා, ප්‍රකාශකයන් සහ ජනමාධ්‍යවේදීන් සමඟ සම්බන්ධ වන විට යි. ආපසු බ්‍රසීලයට ගොස් පැරණි මිතුරන් හමු වී, කොපකඛානා වෙරළ තීරයේ පිය මනිමින්, ඉදහිටක උත්සවයකට සහභාගී වෙමින් එහෙත් වැඩි වශයෙන් නිවසේ ම රැඳී සිටිය දී මම “කිහිප දෙනකු” සමඟ සිටිමි.

කෙසේ වුවත් දැන් මට කරන්නට අවැසි වන්නේ, “කිසිවකු නැත්තාක් මෙන්” යන සංවලනය පිළිබඳ මඳක් දොඩමලු වීම යි. නම රහසක් ලෙස තබාගැනීමට මා මනාප වන, ටික කලෙකට පෙර මා මිල දී ගත් නිවසක් බවට හැරවූ මේ ඇඹරුම්හල පිහිටා තිබෙන, පිරනිස් කඳුවැටිය පාමුල මෙම ගම්මානයේ වන දෙසියක් පමණ වැසියනට රැය උදා වී තිබේ. හැම උදෑසනක ම කුකුළු හඬලෑමට අවදි වන මම පාතරාසය ගෙන එළඳෙනුත්, බැටළුවත්, ඉරිඟු යාය සහ පිදුරු කෙත්වතු අතරින් ඇවිදින්නට යමි. මම කඳු දෙස බලමි. “බොහෝ දෙනකු” සංවලනයේ දී මෙන් කිසි විටෙකත් මා කවුරු ද යන්න ගැන මම නො සිතමි. මට ප්‍රශ්න හෝ පිළිතුරු නැත. වසරකට සෘතු හතරක් ඇති බව දැනගෙන මම සපුරා මේ මොහොත තුළ ජීවත් වෙමි. (ඔව්, මෙය ඉතා පැහැදිලි ලෙස පෙනෙනු ඇති බව මම දනිමි. එහෙත් ඇතැම් විට අපට ඒවා අමතක වී යයි.) මා වටා ඇති ගම්බද පරිසරය කරන අයුරින් මම මා වෙනස් කර ගනිමි.

පාවුලෝ කොයිසෝ

මේ මොහොතේ දී ඉරාකයේ හෝ ඇෆ්ගනිස්ථානයේ සිදු වන්නේ කුමක් දැයි යන්න ගැන මම එතරම් උනන්දු නැත. පිටිසරබද ව ජීවත් වන ඕනෑ ම අයකුට මෙන් මට වඩාත් ම වැදගත් පුවත වන්නේ කාලගුණ අනාවැකිය යි. එය ඔවුන්ගේ ජීවිතවලට, ඔවුන්ගේ සැලසුම්වලට, ඔවුන්ගේ අස්වැන්නට සෘජුව ම බලපාන බැවින් කුඩා ගම්මානයේ ජීවත් වන සියලු දෙනා අද වහින්නට යනවා ද, දවස සීතල හෝ දැඩි සුළං සහිත වේ ද යන්න ගැන දනිති. සිය කුඹුරේ වැඩ කරමින් සිටින ගොවියකු මට පෙනෙයි. අපි එකිනෙකාට “සුබ උදෑසනක්” යැයි කියමින් සුබ පතාගනිමු; පවතින කාලගුණය ගැන කතාබහ කරමු. ඉන් පසු දිගට ම තමන් කරමින් සිටි රාජකාරියේ නිරත වෙමු - හේ සී සායි. මම දිගු ගමනේ යෙදෙමි.

මම ආපසු පැමිණ ලියුම් පෙට්ටිය ඇර බලමි. එහි ප්‍රදේශීය පුවත්පත වෙයි. යාබද ගම්මානයේ පවත්වන නැටුමක්, ආසන්නයේ ම ඇති විසල් නගරය වන හතළිස් දහසක් මිනිසුන් වෙසෙනා ටාර්බේස් හි තැබෑරුමක පැවැත්වෙන දේශනයක් පිළිබඳ පුවත් එහි වෙයි. කුණු කුඩයකට ගිනි තබා තිබූ බැවින් පෙර දා රාත්‍රියේ දී ගිනි නිවන හමුදාව කැඳවා ඇත. මේ මොහොතේ ප්‍රදේශය කලඹවාලූ මාතෘකාව වන්නේ ගම්බද මාර්ගයක් දිගේ ඇති කුරු පේළියක් කපා දැමීමට වග කිව යුතු යැයි සැක කරනු ලබන කණ්ඩායමකි. ඒ, යතුරුපැදිකරුවකුගේ මරණයට ඔවුන් ඒ කුරු පෙළට වෝදනා එල්ල කළ හෙයින්. මේ ප්‍රවාහනීය මුළු පිටුවක් පුරවා ඇති අතර ගස් විනාශ කිරීමෙන් තරුණයාගේ මරණයේ පලිය ගැනීමට අවැසි වන “රහස් බිලය” ගැන දින කීපයක් තිස්සේ කියවීමට සෑහෙන පමණ ලිපි එහි ඇත.

මම ඇඹරුම්හල සමීපයෙන් ගලා යන දොළ පාර අසලින් ඇල වෙමි; මේ සැඬ ගිම්හානයේ වලාකුළින් තොර අහස දෙස බලමි. මේ ග්‍රීෂ්ම සෘතුවේ සැඬ ගිනියම ප්‍රංශයේ පමණක් පන්දහසක් දෙනා මරණයට පත් කර ඇත. මම නැඟිට ගොස් දුනු ශිල්පය මඟින් සිදු කෙරෙන භාවනා ක්‍රමයක් වන ක්‍රියාදෝ පුහුණු වෙමි. ඊට මගේ දවසෙන් තවත් පැයක් ගත වෙයි. දැන් දිවා ආහාර වේලාව යි. මම සැහැල්ලු ආහාර කිසි

ගනිමි. ඉන් පසු හදිසියේ ම දකින්නේ පැරණි ගොඩනැගිල්ලේ තවත් කාමරයක තිරයක් සහ යතුරු පුවරුවක් ඇති - පුදුමයෙනුත් පුදුමයට - DSL ලෙස හැඳින්වෙන, අධිවේගී දත්ත රැහැනකින් සම්බන්ධ වූ අමුතු වස්තුවකි. මේ යන්ත්‍රය මත ඇති බොත්තමක් එබූ සැණින් ලෝකය මා හමුවට පැමිණෙන බව මම දනිමි.

හැකි තාක් වේලා ආශාව මැඬ පවත්වාගෙන හුන් නමුදු, ඒ මොහොත එළැඹ, මගේ අතැගිල්ලෙන් බොත්තම එබී, දැන් මම නැවතත් ලෝකය සමඟ සම්බන්ධ වී සිටිමි. බ්‍රසීලියානු පුවත්පත්, පොත්, ලබාදිය යුතු සම්මුඛ සාකච්ඡා, ඉරාකය සහ ඇෆ්ගනිස්තානය පිළිබඳ පුවත්, ඉල්ලීම්, මගේ ගුවන් ප්‍රවේශ පත්‍රය හෙට පැමිණෙන බවට වූ සටහනක්, කල් දැමිය යුතු තීරණ, ගත යුතු තීරණ එහි ඇත.

මම පැය කිහිපයක් වැඩ කරමි. මන්ද, එය මගේ තෝරාගැනීම යි. මන්ද, එය මගේ පෞද්ගලික පුරාවෘත්තය යි. මන්ද යත් ආලෝකයේ රණශූරයෙකු තමාට රාජකාරි සහ වගකීම් ඇති බව දනී. එහෙත් "කිසිවකු නැත්තාක් මෙන්" සංවලනය අතරතුර දී, පරිගණක තිරය මත ඇති සියලු දෑ ඉතා ඇතින් ඇති ලෙස පෙනෙයි. "බොහෝ දෙනකු" සහ "කිහිප දෙනකු" යන අනෙක් සංවලන තුළ මා ඉන්නා විට, මේ ඇඹරුම්හල මට සිහිනයක් මෙන් වෙන්වෙත් එලෙස ය.

හිරු බැස යයි. මම නැවතත් පරිගණකය නිවා දමමි. ලෝකය ආපසු පිටිසරබද ගම්මානය බවට පරිවර්තනය වෙයි. තණකොළ පුසුඹ, හරකුන්ගේ තප්පුලෑම, ඇඹරුම්හල අසල ඇති පට්ටියට ආපසු බැටෙව්වන් දක්කාගෙන එන එඬේරාගේ සරය...

එක් දිනක දී එවන් වෙනස් ලෝක දෙකක ඉන්නේ කෙසේ දැයි මම මගෙන් ම විමසමි. මට ඊට දීමට පිළිතුරක් නැත. එහෙත් එය මට බොහෝ ආස්වාදයක් ගෙනදෙන බවත්, මේ වදන් ජේලි ලියන අතර මා ඡීතියෙන් සිටිනා බවත් මම දනිමි.

සැක සංකා කිහිපයක් ඇති ව මුත් සටනට සූදානමින්

මම හැම තැන ම සිපර එල්ලුණු, ඉතා තද රෙද්දකින් නිමැවූ අමුතු විදිහේ පලා පැහැ ඇඳුමක් ඇඟ ලාගෙන කැපීම් සහ සිරීම් වළකාලන්නට අත්වැසුම් ද පැලඳ ගෙන සිටිමි. මගේ අතේ ඇත්තේ මා තරමට ම උස ඇති යම් ආකාරයක හෙල්ලකි. එහි එක් කෙළවරක ලෝහමය උල් තුනක් වන අතර අනෙක්පැත්තේ තියුණු තනි උලක් වෙයි.

මා ඉදිරියේ මගේ ප්‍රහාරයට ලක් වන ගොදුර තිබේ. ගෙ උයන.

මම, අතින් හෙල්ල ගෙන, තණකොළ අතර වැවෙන වල් පැළෑටි උදුරාදමන්නට පටන්ගනිමි. මා උගුල්ලා දමන හැම පඳුරක් ම දින දෙකක් ඇතුළත මිය යන බව දැන, මම ටික වේලාවක් පුරා මේ කාර්යයේ යෙදෙමි.

හදිසියේ ම මම මගෙන් මෙසේ විමසමි: "මං කරන්නේ හරි දේ ද?"

ඇත්ත වශයෙන් ම අප වල් පැළෑටිය ලෙස හඳුන්වන ශාකය නිර්මාණය කරන්නට සහ වැඩි දියුණු කරන්නට සොබාදහමට වසර මිලියන ගණනාවක් ගතවන්නට ඇත. මලක් සඵල කෙරුණේ අපමණ කෘමීන් සංඛ්‍යාවකගේ ජීවිත මතීනි. එය බීජයක් බවට පරිවර්තනය කෙරිණි. සුළඟ විසින් එය හාත්පස විසුරුවා දැමිණි. ඉතින් එය එක් ස්ථානයක පමණක් පැළ නොකොට බොහෝ තැන්වල විසුරුවා හරින ලද හෙයින්, ඊළඟ වස්සානය වන තුරු දිවි බේරාගෙන සිටීමට ඊට ඇති අවස්ථාව බොහෝ විශාල වෙයි. එක් තැනකට පමණක් කේන්ද්‍ර වූයේ නම්, එය කාදැමීමට ලක් වීමට, ගංවතුරට යට වීමට, ගින්නකට හෝ නියඟයට හසු වීමට ඉඩ තිබිණි.

එහෙත් ජීවය පවත්වාගැනීම සඳහා වන ඒ සියලු උත්සාහ, කුරිරු ලෙස වල් පඳුරු උගුල්ලා දමන හෙල්ලේ උල විසින් එතැන ම නවතාදැමෙයි.

මා මෙය කරන්නේ ඇයි?